

Creșterea

Creșterea

„Creșteți în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos!” (2 Petru 3.18)

Marele secret al creșterii este să privești la Domnul și să fii hrănit de harul Său.

Este minunat de a constata uneori progresele pe care le face un suflet într-un timp de necaz. El a fost mai mult cu Dumnezeu și, într-adevăr, numai acest lucru ne poate face să progresăm. Găsim atunci mult mai multă încredere, liniște, lipsa faptelor propriei voințe, mai multă dependență de Domnul, intimitate cu El, independență față de împrejurări. De asemenea sînt mult mai puține chestiuni de pus la punct între noi și El. Atunci toată binecuvântarea care este în El lucrează asupra sufletului și se răsfringe în el; cine va spune despre duioșia unei astfel de experiențe? Ce schimbare aduce ea în viața unui creștin, care pînă atunci se vedea, poate, fără cusur în umblarea sa!

Dacă dorim să creștem cu „laptele duhovnicesc și curat” (1 Petru 2.2), avem nevoie de învățătura Duhului Sfînt și pentru aceasta trebuie să ne obișnuim să fim evlavioși, „lepădînd orice răutate, orice vicieșug, orice fel de prefăcătorie, de invidie și de defăimare” (1 Petru 2.1), astfel încît Duhul Sfînt să nu fie întristat. Creștinul a lăsat să lucreze în inima lui invidia, înșelătoria, ipocrizia? În acest caz, nu poate fi la el nici strop de creștere în adevărata cunoaștere a lucrurilor lui Dumnezeu.

Ceea ce se numește de obicei „viața creștină înaintată” constă, simplu, în a ieși din Romani 7, pentru a fi în Romani 6 și 8, progres foarte real, de fapt, și spre care mulți dintre slujitori ar dori să vadă trecînd sufletele.

Pe măsură ce crește starea noastră spirituală, greutățile și deprinderile inimii îmbracă un caracter care cere o experiență și o putere mai mare. Progresele noastre spirituale ne aduc aici în mod sigur; Dumnezeu este credincios și nu va permite să fim ispitiți peste puterile noastre.

Cei care rămîn în Duhul în locurile cerești împrumută caracterul ceresc și cresc în lucrurile în care se găsesc.

Pe măsură ce veți crește în cunoașterea Domnului Isus Hristos, bucuria va deveni mai profundă decît cea de la început, de la întoarcerea la Dumnezeu. Îl cunosc pe Domnul Hristos de vreo patruzeci de ani și pot spune că am de zeci de mii de ori mai multă bucurie decît aveam la început. Este o bucurie mai profundă și mai calmă. Apa care se precipită în cascade este frumoasă la vedere și face mult zgomot; dar veți recunoaște că cea care curge în cîmpie este mai adîncă, mai liniștită, mai roditoare.

Găsim trei clase de creștini: părinți, tineri și copilași (1 Ioan 2.12-14). Ioan se adresează de cîte două ori fiecareia dintre aceste trei clase. Ceea ce-i caracterizează pe părinții în Hristos este că ei îl cunosc pe Cel ce este de la început, adică pe Domnul Hristos. Este tot ceea ce are de spus cu privire la ei; toată creșterea lor a ajuns la acest rezultat. Apoi, schimbînd forma exprimării, el scrie din nou aceștor trei clase și se mărginește să repete același adevăr cu privire la părinți: ei îl cunosc pe Domnul Hristos; ei nu sînt ocupați de experiențe, adică de „eu” și de propriile lor inimi. Toate acestea au luat sfârșit, iar Domnul Hristos singur rămîne partea noastră, fără să mai fie nimic altceva care să vină să se adauge la aceasta.